

[Samuelson.]

under den nuværende regering. Det er rigtigt, at det er situationen, og er der ikke penge til mere, så er der det ikke. Men jeg ville ønske, hr. Knud Nielsen var lige så flittig en mand som undervisningsministeren, som jo er ekspert i at grave tilbage i gamle taler, der er holdt i RVK-regeringens tid. Jeg vil anmode hr. Knud Nielsen om at begynde at studere de socialdemokratiske taler, der blev holdt vedrørende uddannelsesstøtte i årene fra 1968 til 1971. Der var ikke bifald fra salen, og der var ikke larm udefra, men der var mennesker på slotspladsen den ene gang efter den anden. Da var brølet der. Vi andre vil være mere realistiske og sige: vi vil selvfølgelig gerne være med til at støtte, hvor der er mulighed for det, og hvor der er penge til det, men lad os tage en god, frugtbar debat i folketingsudvalget om mange af de ting. Jeg vil håbe, at ministeren vil komme i et samråd og diskutere mange af disse detaljer. Ministeren gav udtryk for en positiv indstilling til det allerede i spørgetiden, da han besvarede et spørgsmål fra fru Karen Thurøe Hansen.

Jeg tror særlig, at problematikken omkring støtten til 10. klasserne trænger sig vældigt på som emne for en generel debat, og jeg må sige, at hovedopfattelsen i mit parti er, at man bør give legater i begyndelsen, og at man bør gå mere over til låneordninger i den senere del af studietiden. Men der er nu langt fra det, hr. Knud Nielsen siger i dag, til det krav om en direkte uddannelsesløn, som blev fremsat tidligere.

Kristine Heltberg: I og for sig skulle man synes, at der ikke var meget at sige til det her foreliggende lovforslag, som jo kun medfører, at statens uddannelsesstøtte kan gives til dem blandt de uddannelsessøgende, hvis forældre ikke ønsker at give oplysninger om deres skattepligtige forhold, men som i øvrigt ville være berettiget til denne støtte. Det er derfor tilsyneladende sådan, at hverken mange penge eller principper er involveret i de linjer, lovforslaget indeholder. Og dog, når man overhovedet beskæftiger sig med sådan noget som statens uddannelsesstøtte, kan man jo slet ikke undgå at komme ind på væsentlige problemer.

Jeg vil gerne nævne ét, som knytter sig til

et spørgsmål, der blev stillet her i dag af fru Karen Thurøe Hansen, men som der også er perspektiver i i det hele taget vedrørende forbindelsen mellem undervisningspligt og støtte til dem, der undervises. Jeg tænker her på, at når vi har forlænget undervisningspligten med det 8. og 9. år, har vi i og med dette tilsyneladende afskåret os fra — foreløbig i hvert tilfælde — at give uddannelsesstøtte til nogle af de årgange, der i øvrigt måtte være berettiget til at få støtte af økonomiske grunde. Det betyder, at den forlængede undervisningspligt, som vi i hvert tilfælde for vort vedkommende gerne ser udvidet med en yderligere uddannelsespligt, ikke er et ublandet godt for elever og forældre fra de økonomisk svageste stillede hjem. Her betyder denne udvidelse en belastning, som ikke forekommer rimelig, når det netop drejede sig om at få disse grupper i samfundet med til en videregående uddannelse. I praksis medfører det jo, at skoleelever påtager sig alskens job, som ikke ligefrem behøver at være nogen særlig støtte for deres undervisning. Det er et problem, jeg mener man bør være opmærksom på i disse tider, hvor vi både skal spare og vil udvide adgangen til undervisning og ikke mindst udvide undervisningspligten eller uddannelsespligten.

Et andet betydningsfuldt problem er et af dem, der i øjeblikket med rette er i fokus. Det er spørgsmålet om den belastning, som hviler på familierne lige over grænsen for diverse støtte- og tilskudsmuligheder. Vi har at gøre med en af de støtteformer, der nok giver hjælp til dem, der er i en meget vanskelig økonomisk situation, men på den anden side er der en urimelighed i, at støtten slet ikke kommer dem til gode, der ligger noget over en eller anden grænse.

Sammenlagt med en række ordninger af tilsvarende art inden for andre felter er det endnu et udslag af et system, der uden nancering lægger meget tunge byrder på skuldre, der ikke er brede nok til at bære så store byrder. Man kunne tænke sig en ordning, der fungerede mere differentieret og mere smidigt, selv om skrækken for de administrative konsekvenser nok skal afholde mig fra konkrete forslag her og nu.

Det forekommer mig, at der også på dette punkt er væsentlige mangler ved den nuvæ-